

Els fantasmes de la pederàstia

El judici al pederasta
i assassiní Marc Dutroux
ha enfrontat de nou
Europa amb els seus
pitjors dimonis:
els que relacionen
la pedofília i les teories
de la conspiració.
Tant una cosa
com l'altra formen part
de la història
delictiva occidental més
immediata, i, de fet,
l'estat espanyol és
un dels territoris més
actius en el tràfic de
sexe infantil via Internet.

Com és lògic, Marc Dutroux és conegut periodísticament com "el monstre". No solament per les aberracions que va cometre, sinó perquè va ser capaç d'abocar una nit infinita de merda negra sobre una Europa presumptament ordenada i serena.

Recordem els horrors. La desaparició de dos nenes de vuit anys, Julie Lejeune i Mélissa Russo, al juny del 1995, va marcar l'esclat del cas. Durant els anys anteriors, la societat belga aguantava sense escàndols el degoteig de desaparicions i violacions de menors. Però els pares d'aquestes dues nenes no aguanta- ren. Es dedicaren, de fet, a cridar, a exigir respostes.

Les dues desaparegudes estaven tanca- des en un forat de poc més de tres me- tres de llarg per un d'ample, que tenia només una mica més de metre i mig d'altura. L'insalubre amagatall era un racó d'una de les cases de Dutroux. To- tes dues, durant el seu segrest, patiren abusos sexuals i estaven encadenades. Dutroux, precisament, es trobava en lli- bertat condicional aquells dies per de- lictes de característiques semblants. Per això la policia el va considerar sospitós de la desaparició de Julie i Mélissa i el va sotmetre a vigilància. Però, de mane- ra patètica, això no va impedir que el pederasta segrestara dues xiques més, aquesta vegada dues adolescents de dis- set i dinou anys, An Marchal i Eefie Lambrechts. Segons el relat policial dels

fets, intentaren fugar-se en nombro- ses ocasions, i Dutroux les va assassinar després de fer-les passar fam.

Entre el desembre i el març del 1996 el segrestador va ingressar en presó rela- cionat amb un ajustament de comptes, cosa que, segons Dutroux, va provocar que deixara definitivament abandona- des en el seu captiveri les segrestades. Quan va eixir de presó, les va retrobar en el cau en què les havia deixat. Esta- ven moribundes, ja que la dona del pe- derasta –totalment assabentada de les activitats del seu marit– no els donava de menjar per no veure-les. Finalment moriren, i el segrestador les va enterrar.

Al maig del 1996, va segrestar una cinquena jove. Aquesta vegada, de dot- ze anys. Es tractava de Sabine Darden- ne. Al juliol va violar una altra xica. A l'agost va segrestar Laetitia Delhez, de quinze anys. La va tancar en el mateix amagatall en què tenia reclosa Sabine.

Finalment, per una pista donada per un amic de Laetitia, la policia va arribar fins a Dutroux, i va salvar Sabine i Lae- titia, no sense que aquestes hagueren patit tota classe d'abusos salvatges.

Conspiració. Com que la policia es va comportar de manera tan atterradora- ment incompetent, la majoria dels bel- gues, des que l'assassiní va ser detingut, ha preferit pensar que Dutroux no va ac- tuar pel seu compte, ajudat només, com diu la versió oficial, per una petita colla de perversos de barri. No: ha preferit

Junt aquestes ratlles, una imatge de Dutroux detingut per la policia i també una de les manifestacions que es varen celebrar a Bèlgica contra el paper que la policia i la judicatura desenvoluparen en el cas Dutroux.

pensar que tota la incompetència, la deixadesa i l'absurd que va ajudar Dutroux a actuar tan impunement era producte d'una conspiració que afectava totes les branques del sistema. De fet, gairebé el 70% dels belgues, apunta un sondeig publicat fa un parell de setmanes, creu que Dutroux pertany a una xarxa mafiosa.

La hipòtesi és un intent popular d'entendre com i per què el pederasta va actuar amb total impunitat durant un any sencer malgrat que, com hem dit abans, es trobava en llibertat condicional per segrestar i violar sis menors. La investigació d'una comissió parlamentària va concloure que les autoritats judicials i policials van cometre grans errors en la recerca de les nenes desaparegudes. El primer jutge instructor del cas, Jean-

**És més fàcil
creure en una
única xarxa
mafiosa que
en un sistema
que permet
l'existència
aïllada
d'assassins
pederastes**

Marc Connerotte, partidari de l'existència d'una xarxa mafiosa, va ser separat del cas i fou substituït per Jacques Langlois, que, en la seua instrucció, va decretar que la xarxa no existia. El 2001 la justícia va decidir obrir un sumari a banda per recollir qualsevol indici de criminalitat organitzada. Però el fet és que en el judici a Dutroux, que es va iniciar la setmana passada a Arlon, Bèlgica, no es fa cap referència a cap xarxa de poderosos. I això ha escandalitzat alguns pares de les víctimes i la majoria dels belgues.

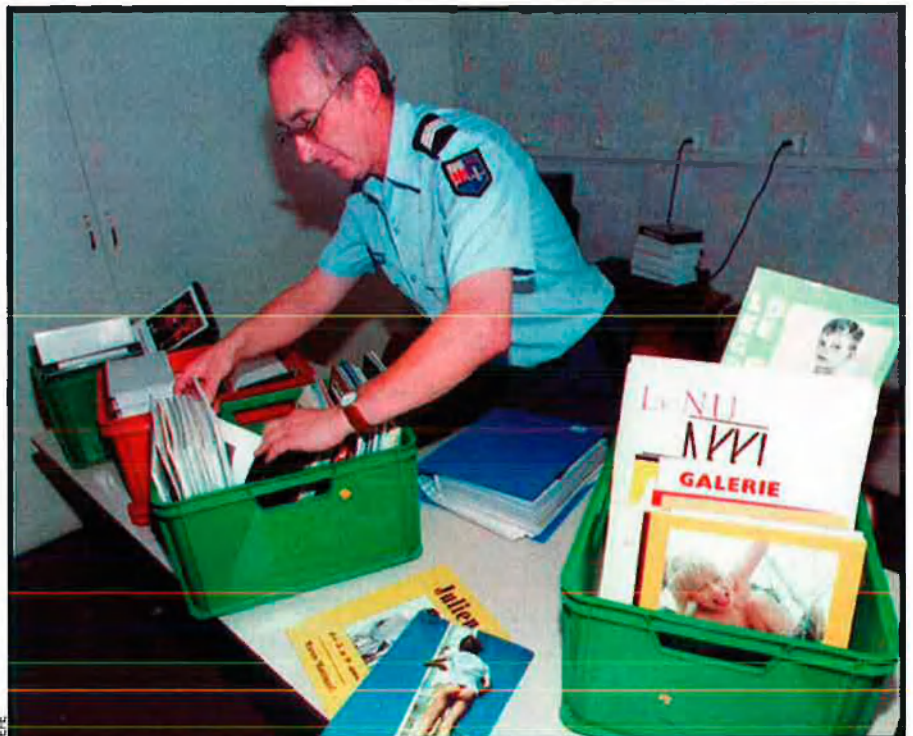
Perquè Dutroux s'exposa a cadena perpètua, però per al poble no és suficient: prefereix pensar que el sistema està podrit —això implica que aquest pot regenerar-se després d'eliminar les parts putrefactes— abans de pensar que

aquest sistema té els seus habitants totalment desprotegits. Perquè això últim voldria dir que no hi ha esperança: el sistema és el que és, i permet l'existència de monstres, perquè no és capaç d'evitar-la.

La fuga de presó que va protagonitzar Dutroux el 1998, després que fora empresonat pel segrest, la tortura i la violació de sis nenes i adolescents, i d'haver-ne deixat morir quatre, va durar només unes hores. Però va provocar les dimissions del cap de la policia i dels ministres de Justícia i Interior d'aquella època. El cas Dutroux, de fet, ha estat la principal causa de l'enfonsament polític dels democristians belgues, que, des de 1999, estan fora del poder.

Evidentment, el mateix Dutroux, en la seua primera compareixença en la vista del judici, ha reforçat la teoria de la conspiració, i ha apuntat que ell no era el centre del conflicte. "He fet coses de les quals no era el motor", ha indicat "el monstre". "He estat instrumentalitzat per altres, i aquests, per altres", ha afegit. I ataca els seus presumptes encobridors i còmplices en els segrests —Michel Nihou i Michel Lelièvre, i la seua esposa, Michelle Martin—, que relaciona amb la suposada màfia. Michel Nihou [un delinqüent acusat d'estafa i tràfic de drogues] és "la frontissa amb la màfia".

Fantasmes compartits. A diferència del cas Alcàsser, l'any 1997, el procés a Dutroux està sotmès a un jurat, la qual cosa encara farà més complex el judici, perquè, previsiblement, els membres d'aquest jurat estaran molt contaminats per les teories conspiratòries. En el procés d'Alcàsser, que no tenia jurat, la contaminació era tan enorme que el pare d'una de les víctimes també va relacionar els assassinats de les tres adolescents —Míriam, Toni i Desirée, de catorze i quinze anys— amb la xarxa internacional de pederàstia amb què, ja aleshores, es relacionava Marc Dutroux. També en el cas Alcàsser la societat sentia una por saturniana, la por d'una societat que es devora a ella mateixa a través de la matança dels propis fills. Els mitjans de comunicació, en aquell cas, com farien en la instrucció

Les fotografies pornogràfiques de menors envaeixen Europa des de l'Est. L'estat espanyol és un dels territoris que té més servidors d'internet en què es pot trobar aquest material.

El cas Dutroux, el cas Raval, el cas Alcàsser, han enfrontat la societat amb la seua pròpia foscor

del cas Dutroux, i com fan ara en el judici al pederasta belga, no combateren les teories de l'existència d'una possible xarxa de poderosos, malgrat que no hi havia cap indicatiu real que poguera fer pensar això. No podien fer-ho, perquè hauria estat un atac directe als propis lectors, a les pròpies pors, a la necessitat de protecció. No obstant això, quan, durant el judici, el tribunal va demostrar que les teories conspiratòries no tenien cap sentit judicial, i que Miquel Ricart, al costat d'Antonio Anglés, eren els únics agressors que es podia tenir en

compte, els mitjans es convertiren en els majors defensors de la justícia.

Per què? Perquè, ara sí, escollien el mateix camí d'abans: el de dir als espectadors allò que els podia fer sentir més segurs. És a dir, que si la justícia decidia confirmar amb una sentència sòlida —i la d'Alcàsser ho era molt— que el sistema encara era vàlid, ells, part essencial del manteniment del sistema, no anaven a sembrar el dubte.

També els mitjans feren el mateix amb el cas Raval, la suposada màfia barcelonesa de pederàstia i prostitució de menors que finalment no anava més enllà de les pràctiques d'individus concrets. Ara, previsiblement, al llarg del cas Dutroux veurem situacions semblants. Finalment, si la sentència està fonamentada, la premsa la reforçarà, qüestionarà les teories mafioses i defensarà que el sistema establert té un sentit més enllà de qualsevol dubte. Però fins que arribe el moment, li resulta més rendible apostar per la colla mafiosa. La majoria dels periodistes posen en dubte la versió oficial i no volen reconèixer obertament que les connexions amb una gran trama amagada no

responen a cap element incriminadori real. La majoria tampoc no esmenten que, en l'època en què Dutroux va cometre els seus crims, els cosos policials belgues vivien una descentralització extrema que podia afavorir la descoordinació. No assenyalen que Dutroux podia aprofitar totes aquestes circumstàncies.

El paper d'Internet. I fan moltes referències paral·leles a la pornografia infantil d'Internet, un fenomen massa habitual al nostre temps. Perquè, més enllà de Dutroux, més enllà dels casos de pederàstia criminal que es donen en la realitat física, la realitat virtual s'ha consolidat com el primer i principal plat de taula de les fantasies dels paidòfils. I és el d'Internet un espai controvertit: si bé hi ha psicòlegs i analistes policials que arriben a reconèixer que el ciberespai pot frenar els impulsos d'alguns obsessos pels menors –gent que, teòricament, podria conformar-se visio-

nant imatges a través de la xarxa–, n'hi ha molts més que indiquen que Internet fomenta i reforça els impulsos paidòfils entre aquells que ja els puguen tenir. Els connecta, els lleva solitud, els fa sentir-se part d'una comunitat, i els dona prou seguretat per no sentir-se gent estranya, malalta o perversa, factors que poden animar-los a traslladar les seues perversions mentals a la realitat.

Segons un informe de l'Associació Contra la Pornografia Infantil (ACPI), en aquests moments la major part de la pornografia amb menors que es troba dins de la UE s'allotja en servidors de l'estat espanyol. Això no vol dir que tot aquest territori, inclosa casa nostra, estiga ocupat per un alt índex de pederastes.

En realitat, segons sembla, l'explicació són les bandes de pederastes procedents de països de l'Est –on, per la seua situació de pobresa i confusió legal, es produeix la major part de pornografia infantil actual–, que han trobat sufi-

cients forats de seguretat en els servidors d'ací per penjar-hi moltes pàgines de pornografia infantil sense grans problemes. Busquen servidors amb defectes de seguretat que els deixen col·locar-hi continguts il·lícits. Quan les pàgines són descobertes per la Guàrdia Civil, se'n van i en busquen altres. La llei no obliga les empreses d'Internet –llevat que hi haja una ordre judicial– a vigilar els continguts dels webs.

Així, és més una qüestió de responsabilitat moral que una altra cosa. I això casa difícilment amb el negoci. I ací hi ha, perquè la pornografia amb menors –que de vegades és summament crua– és la més cara per als consumidors, i també acostuma a procurar molts diners als pares o als macarrons dels menors implicats. Però, en canvi, els actors, és a dir, els menors, aquests no reben un euro. Mai no són estrelles del porno. Només víctimes.

Joan M. Oleaque

JOSÉ
MONTILLA

si guanya Zapatero, guanya Catalunya

www.jmontilla.org

una altra Espanya
és possible

